

Ο Μορίς Μαρσί άκουσε έναν χτύπο στην πόρτα του άτιμέ του και άμείως, άφίνοντας τον χροστίηρα του και την παλέτια του, έτρεξε ν' άνοιξη.

ΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GILBER DORÉ

της φιλοδοξίας του, τις λύτες του και κυρίως για την άπογοήτεισ που ένοιωθε συχνά, επειδή δέν είχε κανένα νά τον ένδραρύνη.

ΕΡΩΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΟΥ

—'Εκεινή θά είνε! φηδύοις κι έννοιωσε νά σφιγγεται ή καρδιά του από μιá γλυκειά ταραχή. Πραγματικά, μόλις άνοιξε την πόρτα, μιá έξαιρετικά όμοια γυναίκα, της όποιας τό πρόσωπο τύλιγε ένα δέλο, πρόβαλε χαρούμενη.

—Μά φρούριο είνε τό έργαστήριό σας, κ. Μορίς; είτε μέ ερωτικό τόνο στον καλλιτέχνη.

Ένα χαρούμενο χαμόγελο διαγράφηκε στο έξαρσιστικό πρόσωπο του ζωγράφου, μέ τά λαμπερά μάτια και τά μεγάλα μαύρα μουστάκια. Σφιγγοντας τό γανθοφορμένο χέρι της κ. Ντενίς Λινιερόν, τό έφερε στά χείλη του και τό φίλησε παρτισταμένα και μέ πάθος.

—'Εκεινή χαμογέλασε φιλάεσσα κι' ύστερα προχώρησε μέσα και στάθηκε μπροστά στον τελειωμένο σχεδόν πίνακα, τον όποιο ζωγράφισε ό καλλιτέχνης.

Ήταν ένα έργο ύστεροζο. Μιά νέα κοπέλλα μέ χοροζόζανθα μαλλιά και βαθυγάλανα μάτια απολάμβανε την χαρά της άνοιξως μέσα σ' ένα φανταστικό τοπίο. Μιά βαθειά χαρά φώτιζε τό πρόσωπό της και τά βέβαια της έλαμπαν σαν τον άνοιχάτιζο ούροπό.

Ή Ντενίς περιεργαζόταν μέ θαυμασμό τό δημιούργημα του καλλιτέχνη, ένώ εκείνος εδθαίμαζε τό λεπτοκαμωμένο κορμί της που έμοιαζε σαν ένα ύστεροζο λουλούδι της δημοφιλίας.

Σέ κάποια στιγμή, ό Μορίς την πλησίωσε και της είπε:

—Λοιπόν, σάς άρέσει;

—'Αι... φώναξε εκείνη. Είν' ένα άριστούργημα...

Ή άλήθεια όμως ήταν ότι ή καρδιά αυτή δέν είχε ιδέα από τέχνη.

Ήταν δέβαιο ότι θα έννοιωθε πληξη μέσα στο Λούβρο κι' εύχαριστήσει σ' ένα κατάστημα νεωτερισμών. Ό θαυμασμός της για τό έργο του Μορίς ήταν μιá σκόπιμη ύποκρισία και τίποτε περισσώτερο.

Παράξενη, επισόλαη και μεταδόδεξη γυναίκα, ή χήρα Λινιερόν δεχόταν στο μεγάλο της άνθράκωπος των γουαμιτών και καλλιτέχνας μόνο και μόνο για νά γίνεται λόγος γύρω από τ' όνομά της. Έξαιρετικά όμορφη και πονηρή, καθόρισε νά παίζη τό ρόλο γυναίκας που ένδιαφέρεται για τον πολιτισμό, την πρόδο και την καλλιτέχνια, Καλομύλητη, περιποιητική και ναζάρια, καθόρισε νά άποσπά τον θαυμασμό των νεαρών καλλιτεχνών που μαζεύοντουσαν στο σαλόνι της.

—'Αλλωστε, ό περισσώτεροι άπ' αυτούς για ένα της χα, μόνεγος της συγχωρούσαν όλες τις παραξένες της και τις γάρες της.

—'Ανάμεσα σ' αυτούς τους νεαρούς καλλιτέχνας ήταν κι' ό Μορίς, ό όποιος, παίρνοντας στα σοβαρά τά κομπλιμέντα της και τις κολακείες της, νόμιζε πως τον σιμαθόισε.

—Θά μ' αγαπήση! Ναι, είμαι δέβαιος ότι θα μ' αγαπήση! Άρκεί νά διακριθώ, νά γίνω μεγάλος καλλιτέχνης, έλεγε συχνά στις άνεπισημάνσεις του, όταν ή εικόνα της παρουσιαζόταν γοητευτική μπροστά του.

Ήταν αισθηματικός τύπος ό Μορίς, κι' ή φλογηρό του φαντασία δέν τον άφινε νά σκεπτεται ψυχράμα. Και νόμιζε πως μπορούσε νά κατακτήση την καρδιά της παράξενης χήρας, την όποια είχε έρωτευθή τρελλά.

Έτά ένα δολέηλο γεμώνα, μέ χίλιες δύο στερήσεις, εργαζόταν άκατάπαστα για τό καινούργιο του έργο, τη «Χαρά της Άνοιξως», που τόρα τό είχε πεία σχεδόν τελειώσει. Ήταν όμολογούμενος τό καλύτερο έργο του. Ένας πίνακας καθόλου έξεζητημένος, αλλά άπλός, φυσικός, δολόζωντας. Μ' ένα λόγο ό Μορίς έμνε ένθουσιασμένος από την προσπάθειά του.

«'Ασφαλώς, σκεπτόταν, κυττάζοντας την Λινιερόν μέ τά φλογερά της μάτια, είνε ένθουσιασμένη! Τό έργο μου της έκανε μεγάλη έντύπωση. Δέν μπορεί πεία νά κούβεται, θα μου πη ή ίδια σε λίγο ότι μ' αγαπάς».

—'Ας ξεφοραστούμε... Τί λέτε, κυρία Λινιερόν; είπε ό Μορίς, ένώ ή φυσιογνωμία του έλαμπε από χαρά.

—Καλό είνε... άφοϋ τό σκεφθήκατε σεις! άπάντησε εκείνη και άδήςσε σε μιá πολυθρόνα.

—Δέν ξέρω πως νά σάς εύχαριστήσω, κυρία. Δέν είνε δυνατόν νά φαντασθήτε πόσο καλό μου κάνει ή επίσκεψή σας. Πάντα θα σάς εύγνωμονώ για την καλοσύνη που μου δείχνετε.

—'Α, κύριε Μαρσί, τά παρλιέ! Άντίθετα πρέπει εγώ νά σάς εύχαριστήσω για την τιμή που μου κάγατε νά με καλέσετε εδώ. Τό έργο σας είνε ένα άριστούργημα... Είσθε ένας μεγάλος ζωγράφος...

—'Ω, σάς παρακαλώ! Έκανε ό Μορίς, στενοχωρημένος άπ' τις ύπερβολικές κολακείες της κ. Λινιερόν. Δέν είμαι μεγάλος ζωγράφος! Άλλά ποιός ξέρει!... Ίσως μιá μέρα...

Και άρχισε νά της μιλήη για τις προσπάθειές του,

—Μα φρούριο είνε τό έργαστήριό σας, κ. Μορίς; είτε μέ ερωτικό τόνο στον καλλιτέχνη.

Ένα χαρούμενο χαμόγελο διαγράφηκε στο έξαρσιστικό πρόσωπο του ζωγράφου, μέ τά λαμπερά μάτια και τά μεγάλα μαύρα μουστάκια. Σφιγγοντας τό γανθοφορμένο χέρι της κ. Ντενίς Λινιερόν, τό έφερε στα χείλη του και τό φίλησε παρτισταμένα και μέ πάθος.

—'Εκεινή χαμογέλασε φιλάεσσα κι' ύστερα προχώρησε μέσα και στάθηκε μπροστά στον τελειωμένο σχεδόν πίνακα, τον όποιο ζωγράφισε ό καλλιτέχνης.

Ήταν ένα έργο ύστεροζο. Μιά νέα κοπέλλα μέ χοροζόζανθα μαλλιά και βαθυγάλανα μάτια απολάμβανε την χαρά της άνοιξως μέσα σ' ένα φανταστικό τοπίο. Μιά βαθειά χαρά φώτιζε τό πρόσωπό της και τά βέβαια της έλαμπαν σαν τον άνοιχάτιζο ούροπό.

Ή Ντενίς περιεργαζόταν μέ θαυμασμό τό δημιούργημα του καλλιτέχνη, ένώ εκείνος εδθαίμαζε τό λεπτοκαμωμένο κορμί της που έμοιαζε σαν ένα ύστεροζο λουλούδι της δημοφιλίας.

Σέ κάποια στιγμή, ό Μορίς την πλησίωσε και της είπε:

—Λοιπόν, σάς άρέσει;

—'Αι... φώναξε εκείνη. Είν' ένα άριστούργημα...

Ή άλήθεια όμως ήταν ότι ή καρδιά αυτή δέν είχε ιδέα από τέχνη.

Ήταν δέβαιο ότι θα έννοιωθε πληξη μέσα στο Λούβρο κι' εύχαριστήσει σ' ένα κατάστημα νεωτερισμών. Ό θαυμασμός της για τό έργο του Μορίς ήταν μιá σκόπιμη ύποκρισία και τίποτε περισσώτερο.

Παράξενη, επισόλαη και μεταδόδεξη γυναίκα, ή χήρα Λινιερόν δεχόταν στο μεγάλο της άνθράκωπος των γουαμιτών και καλλιτέχνας μόνο και μόνο για νά γίνεται λόγος γύρω από τ' όνομά της. Έξαιρετικά όμορφη και πονηρή, καθόρισε νά παίζη τό ρόλο γυναίκας που ένδιαφέρεται για τον πολιτισμό, την πρόδο και την καλλιτέχνια, Καλομύλητη, περιποιητική και ναζάρια, καθόρισε νά άποσπά τον θαυμασμό των νεαρών καλλιτεχνών που μαζεύοντουσαν στο σαλόνι της.

—'Αλλωστε, ό περισσώτεροι άπ' αυτούς για ένα της χα, μόνεγος της συγχωρούσαν όλες τις παραξένες της και τις γάρες της.

—'Ανάμεσα σ' αυτούς τους νεαρούς καλλιτέχνας ήταν κι' ό Μορίς, ό όποιος, παίρνοντας στα σοβαρά τά κομπλιμέντα της και τις κολακείες της, νόμιζε πως τον σιμαθόισε.

—Θά μ' αγαπήση! Ναι, είμαι δέβαιος ότι θα μ' αγαπήση! Άρκεί νά διακριθώ, νά γίνω μεγάλος καλλιτέχνης, έλεγε συχνά στις άνεπισημάνσεις του, όταν ή εικόνα της παρουσιαζόταν γοητευτική μπροστά του.

Ήταν αισθηματικός τύπος ό Μορίς, κι' ή φλογηρό του φαντασία δέν τον άφινε νά σκεπτεται ψυχράμα. Και νόμιζε πως μπορούσε νά κατακτήση την καρδιά της παράξενης χήρας, την όποια είχε έρωτευθή τρελλά.

Έτά ένα δολέηλο γεμώνα, μέ χίλιες δύο στερήσεις, εργαζόταν άκατάπαστα για τό καινούργιο του έργο, τη «Χαρά της Άνοιξως», που τόρα τό είχε πεία σχεδόν τελειώσει. Ήταν όμολογούμενος τό καλύτερο έργο του. Ένας πίνακας καθόλου έξεζητημένος, αλλά άπλός, φυσικός, δολόζωντας. Μ' ένα λόγο ό Μορίς έμνε ένθουσιασμένος από την προσπάθειά του.

«'Ασφαλώς, σκεπτόταν, κυττάζοντας την Λινιερόν μέ τά φλογερά της μάτια, είνε ένθουσιασμένη! Τό έργο μου της έκανε μεγάλη έντύπωση. Δέν μπορεί πεία νά κούβεται, θα μου πη ή ίδια σε λίγο ότι μ' αγαπάς».

—'Ας ξεφοραστούμε... Τί λέτε, κυρία Λινιερόν; είπε ό Μορίς, ένώ ή φυσιογνωμία του έλαμπε από χαρά.

—Καλό είνε... άφοϋ τό σκεφθήκατε σεις! άπάντησε εκείνη και άδήςσε σε μιá πολυθρόνα.

—Δέν ξέρω πως νά σάς εύχαριστήσω, κυρία. Δέν είνε δυνατόν νά φαντασθήτε πόσο καλό μου κάνει ή επίσκεψή σας. Πάντα θα σάς εύγνωμονώ για την καλοσύνη που μου δείχνετε.

—'Α, κύριε Μαρσί, τά παρλιέ! Άντίθετα πρέπει εγώ νά σάς εύχαριστήσω για την τιμή που μου κάγατε νά με καλέσετε εδώ. Τό έργο σας είνε ένα άριστούργημα... Είσθε ένας μεγάλος ζωγράφος...

—'Ω, σάς παρακαλώ! Έκανε ό Μορίς, στενοχωρημένος άπ' τις ύπερβολικές κολακείες της κ. Λινιερόν. Δέν είμαι μεγάλος ζωγράφος! Άλλά ποιός ξέρει!... Ίσως μιá μέρα...

Και άρχισε νά της μιλήη για τις προσπάθειές του,

τάχα. Δέν έχετε και μιá φιλενάδα;

Την κυττάξε τότε κατάματα και μ' ένα θαμμένο τόνο της άπάντησε:

—'Αυστηρός, όχι!...

Κι' άναστένναξε.

—'Ίσως νά φταίτε σεις σ' αυτό, άπάντησε εκείνη χαμογελώντας. Έχετε, φαίνεται, σκληρή καρδιά. Είνε άδύνατο νά μιν ύπάρχουν νέες, που νά θέλανε νά σάς παρηγορήσουν.

—'Όχι, κυρία... Δέν μ' ένδιαφέρουν ή κομψές κοπελλίτσες!... Ή καρδιά μου...

Και σήμωσε τά μάτια του τά φλογιόμενα. Κυττάξε τά κόκκινα χείλη της και τά όγκρα βαθυγάλανα μάτια της, που ήσαν προσωμιμένα τρυφερά έπάνω στα δικά του.

Ό άνοιχάτιζος ήλιος γέμισε χαρούμενο φώς τό άτέλειό του. Ένα μπουκέτο από γιασεριά, πάνω σ' ένα τραπέζι, σκόρπιζε γύρω τό μεθυστικό άρωμά του.

Τό φώς κι' ή μεροδίες, ή ανάγκη της 'άγάτης κι' ή άκατανίκητη γοητεία της παράξενης εκείνης γυναίκας, ζάλισαν τό κεφάλι του νεαρού καλλιτέχνη. Και ό δυστηχησμένος Μορίς ψυθύρισε μέ πάθος:

—Τό ξέρετε καλά, κυρία... Ή καρδιά μου είνε δοσμένη πεία σε σάς!...

Και φίλησε τό γανθοφορμένο χέρι της κ. Λινιερόν. Τότε, τό ύποκριτικό εκείνο πλάσμα, που τόσο τεχνικά είχε σχεδιάσει και προκάλεσει την έρωτική έκπαπτηρεισι του αισθηματία καλλιτέχνη, σπρώθηκε και φώναξε άγανακτισμένη τάχα:

—Κύριε! Κύριε Μαρσί!... Ποιός σάς έπέτρεψε...

—'Ω, κυρία μου! φώναξε ό νέος, κρατώντας άκόμα τά χείρια της. Σάς αγαπά, σάς αγαπά από καρπό... Μηνες τόρα ήθελα νά σάς τό πώ, μιá έγανα πάντα τό θάρρος μου!

Αυτό ακριβώς ήθελε κι' εκείνη. Έπειτα άπ' τις ίσοσίες του Μορίς λήγισε τάχα και κάθησε νά τον άκούση. Κι' ό ζωγράφος, χωρίς καθόλου νά ύποπειθή, ότι ήταν θύμα μιás άχαροτήρητης κομωδίας, έξακολούθησε τό έρωτικό παρλιήρημά του. Έκεινή έννοιωθε μιá άπειρη εύχαριστήρη από την έκαυοποίησι του γυναικειού έγαυομού της. 'Ω, άν βλέπατε ή φιλενάδες της τον Μορίς έτσι γονατιστό μπροστά της! Τί θριαμβός! Τί επίσημη άναγνώρισι των θελητήρων της!...

—Μπορώ νά έπιπεί... Δέν είν' έτσι;

—Μά, κύριε Μαρσί, που άπάντησε ήσυχα ή Ντενίς. Δέν είμαι δέβαια ότι μ' αγαπάτε πραγματικά. Ίσως νά παρουσιόσθε άπ' την καλλιτεχνική σας φαντασία... επειδή άπλός είμαι κάπως όμορφη!... Έκεινος που πραγματικά αγαπούν, φανερόνουν πάντα την άγάτη τους μέ κάποια θυσία!...

—Δέν σάς αγαπά!... Μά τι θέλετε νά κάμω, για νά τό πιστέψετε;

—Φοβάμαι ότι μ' αγαπάτε σαν καλλιτέχνης, που βλέπει ένα ψυχρό καλλιτέχνημα σε μιá όμορφη γυναίκα, κι' όχι σαν άντρας!

—Μά τι λέτε!... Έγώ σάς λατρεύω! Για νά μέ πιστέψετε θα μπορούσα νά κόνω τά πάντα...

—Εμπρός, λοιπόν! είτε χαμογελώντας. Διαλέξτε τί προτιμάτε: την ζωγραφική ή έμένα, την άγάτη σας, ή πως λέτε. Αν μ' αγαπάτε, σχίστε αυτή την εικόνα σας.

—'Αστεγισθε, δέβαια; τραύισε ό φτωχός νέος.

—Βλέπετε, λοιπόν, ότι είχα δικήν ν' άμφιβάλλω για τά αισθηματά σας!...

Ό Μορίς είχε γίνει όμορφος άπ' την ταραχή του. Διό κόσμοι μέσα τον παλέβαι. Διό κόσμοι έξ' ύπου άγαπητοί στον άνθρωπο, σαν άντρα και σαν καλλιτέχνη...

Άξαρνα τά μάτια του άστραφταν παρλιένα, και άρπάζοντας ένα γιανονέζικο μαχαίρι, που έλαμπε πάνω σ' ένα τραπέζια φώναξε:

—Τό θέλετε, λοιπόν, γι' απόδειξη της άγάτης μου;

—Ναι, είνε εκείνη, άφίνοντας ένα βαθύ στεναγμό. Τότε θα σ' αγαπούσα κι' εγώ.

Τότε έκείνος άμύλητος, έξω φρενών, μέ σφιγμένα δόντια, άρχισε νά ξεσχίζη τό άριστούργημα του, τον καρπό τόσον του μάθων...

—'Ω, Μορίς!... Μ' αγαπάς... Σε πιστεύω... Σ' αγαπά κι' εγώ!... φώναξε μεθυσμένη από τον θριαμβό της ή έγωιστής εκείνη γυναίκα.

—'Ας ξεφοραστούμε... Τί λέτε, κυρία Λινιερόν; είπε ό Μορίς, ένώ ή φυσιογνωμία του έλαμπε από χαρά.

—Καλό είνε... άφοϋ τό σκεφθήκατε σεις! άπάντησε εκείνη και άδήςσε σε μιá πολυθρόνα.

—Δέν ξέρω πως νά σάς εύχαριστήσω, κυρία. Δέν είνε δυνατόν νά φαντασθήτε πόσο καλό μου κάνει ή επίσκεψή σας. Πάντα θα σάς εύγνωμονώ για την καλοσύνη που μου δείχνετε.

—'Α, κύριε Μαρσί, τά παρλιέ! Άντίθετα πρέπει εγώ νά σάς εύχαριστήσω για την τιμή που μου κάγατε νά με καλέσετε εδώ. Τό έργο σας είνε ένα άριστούργημα... Είσθε ένας μεγάλος ζωγράφος...

—'Ω, σάς παρακαλώ! Έκανε ό Μορίς, στενοχωρημένος άπ' τις ύπερβολικές κολακείες της κ. Λινιερόν. Δέν είμαι μεγάλος ζωγράφος! Άλλά ποιός ξέρει!... Ίσως μιá μέρα...

Και άρχισε νά της μιλήη για τις προσπάθειές του,

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΝΩ

ΟΙ γονείς του περιηγητού μουσουργού Καρόλου Γκουνώ, δέν προ-
ώραζαν καθόλου τὸ γυνὸ τους γιὰ μουσικὸ. Ἐπειδὴ ὁ μικρὸς Κά-
ρόλος ἔδειχνε μεγάλη κλίση πρὸς τὴ μουσικὴ, ρώτησαν τὸ διευθυντὴ
τῆς σχολῆς, στὴν ὁποία φοιτοῦσε, ποιὰ γνώμη εἶχε σχετικῶς.

—Νομίζω, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ὅτι ὁ γυνὸς σας πρέπει νὰ σπουδά-
σῃ μουσικῇ.

—Ὡ, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ποτέ! εἶπε ὁ κύριος Γκουνώ. Πρω-
τιμῶ ἕνα ἐπάγγελμα πεισιγὸ γιὰ τὸ γυνὸ μου.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς ἐκάλεσε στὸ γραφεῖο του
τὸν Κάρολο.

—Ἐμαθα, τοῦ εἶπε μὲ σοβαρότητα, ὅτι πολλὲς φορές σπαταλᾷς
τὸν καιρὸ σου συνθέτοντας μουσικὰ δοκίμια. Τί σημαίνει αὐτό;

—Σημαίνει ὅτι θέλω νὰ σπουδάσω μουσικὴ καὶ νὰ γίνω μουσουρ-
γός!

—Μουσουργός; Καὶ νομίζεις τὸν ἑαυτὸ σου ἰκανὸν νὰ εὐδοκιμήσῃ
στὸ στάδιο αὐτό;

—Γιατὶ ὄχι;

—Ἄς δοῦμε λοιπὸν τίς ἱκανότητές σου. Πάρε αὐτὸ τὸ ποιημ-
αὶ καὶ μελοποίησέ το...

Καὶ συγχρόνως τοῦ ἔδωσε ἕνα ποιημὰ τοῦ Μισσέ.

Δὲν πέρασε μισὴ ὥρα καὶ ὁ μικρὸς Κάρολος Γκουνώ παρουσίασε
στὸ διευθυντὴ τοῦ τὸ ποιημὰ μελοποιημένον.

—Πῶς! Τέλειωσες γυνὸς; Καλὰ, λοιπὸν, τραγουδῆσέ μου το.

Ἐκείνη ἀπάντησε ὅτι ὁ Γκουνώ κἀθηκε στὸ πάνο καὶ
ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ, παίζοντας
συγχρόνως.

Σὲ λίγο τόσο εἶχε συγχρηθῆ ὁ
διευθυντὴς ἀπὸ τὴ σύνθεσιν ἐκείνην,
ὥστε δάκρυα ἄρχισαν νὰ τρέχουν
ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἐπὶ τέλους, μὴν μπορῶντας νὰ
κρατηθῆ περὶ, σηκώθηκε πάνο καὶ
ἀγκυλιάζοντας τὸ θωρακισμὸν μασθι-
τοῦ, φώναξε:

—Μπαρό, παιδί μου! Θάρρος...

Ἄσε τοὺς ἄλλους νὰ λένε ὅτι θέ-
λουν! Θὰ γίνῃς μουσουργός!

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μεταξὺ φίλων:
—Σήμερα δὲν εἶνε, μοῦ φαίνεται,
ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων τῆς γυ-
ναίκας σου, Μίμη;

—Ναί, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα μου θέ-
λει νὰ εορτάσῃ τὰ γενεθλιὰ της
κάθε δύο χρόνια.

—Καὶ γιατί αὐτό;

—Γιὰ νὰ λογαριασῇ τὰ δύο
χρόνια γιὰ ἕνα!

Μεταξὺ νεονύμφων:
Ἐξελίξομαι. — Ἀγάθι μου, ἀναγκάζομαι, καθὼς βλέπετε, νὰ
ταξιδεύω. Θέλω ὅμως νὰ μοῦ ὀρκιστῆς ὅτι θὰ μοῦ μείνῃς πιστὴ μέ-
χρις ὅπου ἐπιστρέψω.

Ἐξελίξομαι. — Σοὺ ὀρκίζομαι, ἀγάθι μου... ἀλλὰ
κίτταξε νὰ μὴν ἀργήσῃς!

Μπαμπά, νὰ ἰδῆς στὸ θέατρο ἕνας θαυμασιότατος πῆρε ἕνα κα-
τοστάρικο καὶ τόκαε αὐτό!

—Σπουδαῖο πράγμα; Κι' ἡ μαμὰ σου πῆρε ἕνα πεντακοσάρικο καὶ
τόκαε... κατέλλο!

μελείας. Σκεφτόταν τώρα τὸ ἀνοσιούργημα ποῦ ἔκανε σὲ μιὰ στιγμὴν
παροφθασίας. Τὸ ἔρωτικὸν τοῦ πάθος εἶχε στραγγαλίσει τὸ καλλιτεχνι-
κὸν αὐτοῦ. Μὰ πῶς τόκαε αὐτό;... Μποροῦσε ποτὲ αὐτὸς, ἕνας
αἰσθηματικὸς ἄνθρωπος, ν' ἀγαπήσῃ μιὰ τιποτένια γυναῖκα!... Μία
γυναῖκα μὲ θάναυσιν αἰσθημάτων, μιὰ γυναῖκα ποῦ γελῶσε βλέποντας
τὴν καταστροφὴν ἐνὸς ὑπερόχου ἔργου τέχνης;

Ἡ ἐρωτικὴ παρασάλλη εἶχε περὶ διαλυθῆ καὶ ὅλα περὶ τὰ ἔβλεπε
μὲ κίχραμα μάτι. Πέταξε τὸ μαχαίρι σὲ μιὰ γωνίαν, ρίχνοντας πάνο
στὸ ἄθλο ἐκεῖνο πλάσμα ἕνα βλέμμα ἀηδίας καὶ φρίκης.

Ἐκείνη ἐπιληρητῆ ἀπ' τὴν ἀπότοιμν αὐτῆ ἀλλαγῆ, τὸν κίτταξε μὲ
φόβο, κάνοντας σιγὰ-σιγὰ θήματα πρὸς τὰ πίσω.

—Πηγαίνετε, κυρία! Πάρτε τὸ ὄρομν τῆς ματαιοδοξίας σας... Ἐ-
ξοῦ ἀπ' τὸ ἱερὸ αὐτὸ τῆς τέχνης!... φώναξε ἀγριεμένος ὁ Μωρίς.

Ἡ Ντενίς τόχε χαμῆνα. Ἐτρεμε σύγκορμη καὶ δὲν τοιμω-
σε νὰ κἀνῃ θήμα.

Μὲ ἐξέβιασε νὰ κἀνω ἕνα κακούργημα! Φύγε ἀπ' ἐδῶ, γι-
ατὶ μοῦρχεται τρέλλα! Φύγε, σοῦ λέω!... Ἐλεεινὴ!...

—Ἐλθε τρελλός! εἶπε ἡ Ντενίς, κἀπορη ἀπὸ τὴν προσβολήν.
καὶ ἔφυγε μ' ἕνα μοχθηρὸν χαμόγελο.

Ὁ Μωρίς χίτταξε τὴν πόρταν δυνατὰ πίσω της καὶ σωρῆ-
στρε κλαίγοντας σπαραχτικὰ σ' ἕνα καναπέ.

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑἰΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—Ἡ τιμὴ τοῦ ἀνδρὸς θάταν ἀσίμημοτο πράγμα ἂν ἐκροηόταν ἀπὸ
τὸ φροιστάνι μιᾶς γυναίκας. Γ ε ω ρ ρ γ ι α Σ ά ν δ η

—Ἡ καρδιά δὲν ἔχει ρυτίδες. Φ ε ν ε λ ὶ ὶ ν

—Ὁ ἐραστὴς διαβάσει στὰ μάτια ἐκείνης ποῦ ἀγαπᾷ, σάν σ' ἀνοι-
χτὸ βιβλίον. Μερικὲς ὅμως γυναῖκες κρατοῦν κλειστὸ αὐτὸ τὸ βιβλίον.

—Ἐνας ἄνδρας εἶνε ἀρετῆ ἀπορφος ὅταν ἔχει καλὴ καρδιά.

—Ἡ πλῆξις εἶνε ἡ ἀρρώστεια τῶν καρδιῶν χωρὶς αἰσθημα.

—Ὁ ἔρωτας εἶνε ὁ μεγαλειότερος κόλαξ.

—Εἶνε τόσο γελῶτο νὰ ὀρκίζεται κανεὶς σὲ μιὰ γυναῖκα πὸς θὰ τὴν
ἀγαπᾷ πάντα, ὅσο γελῶτο εἶνε καὶ τὸ νὰ ὀρκίζεται πὸς θάνα πάντα
καλὰ στὴν ὑγείαν του καὶ εὐτυχίαν.

—Ἡ φιλάρεσκαι γυναῖκες εἶνε σάν τίς γάτες ποῦ τοὺς ἀρέσει νὰ
χαϊδεῖνται πάνου μας, ὄχι ὅμως καὶ νὰ μᾶς χαϊδεῖν.

—Ὁ μόνος τρόπος νὰ κἀνῃ κανεὶς τὸν ἔρωτα εὐχάριστο πάθος
εἶνε ν' ἀγαπᾷ μιὰ γυναῖκα μὲ ζωηρὸς πόθος καὶ χωρὶς ἐλατῶδες.

—Ἡ γυναῖκα δειχνοῦν πάντα ἐπιεικείαν σ' ὅτι ἔχει χαρακτῆρα
τριμφορῆτος.

—Ὁταν βαροθῶμεν ν' ἀγαποῦμε, μιὰς
καλοῦχεται νὰ μᾶς ἀπατήσῃ, γιὰ νὰ μᾶς ἀπολλάξῃ ἀπὸ τὴν ὑπο-
χρέωσιν νῆμιστε καὶ ἐμεῖς ποιοί.

—Ἡ ψυχῆ μας ἔχει ἀνάγκη νὰ τα-
ράζεται ἀπὸ δυνατὴ θλίψη ἢ ἀπὸ ζο-
ρη χαρὰ.

—Ἡ φιλία, ὅταν εἶνε ἐπιβίωση
τοῦ ἔρωτα, εἶνε πὸ ὑπολογιστικὴ καὶ
πὸ ψυχραμὴ στὶς κρίσεις της.

—Μία γυναῖκα μόνον ὅτι δὲν ξε-
ρει κρῖθει.

—Ἡ γυναῖκα ἀλλάζει μὲ τὴν ἡλι-
κίαν.

—Τὸ πνεῦμα δὲν μπορεὶ νὰ παῖξῃ
πολὴν καιρὸ τὸ ὄρομν τῆς καρδιάς.

—Ὁ γάμος εἶνε νόμιμη παραλυσία.

—Στὶς γυναῖκες δὲν ἀρέσει ὅτι
βιάζει τὶς ἀπολοῦσεις τους καὶ ἡ
σταθερότης τὶς βιάζει πολὺ.

—Ὅποιος συζητεῖ μὲ μιὰ γυναῖκα, εἶνε καὶ ὄλας νικημένος.

—Ἡ γενεθλίου ἀνάγκη πολλὲς φορές ἱκανοποιεῖται καλύτερα ἀ-
πὸ μιὰ λεπτὴ γυναικεία φιλία, μὲλις χροματισμένη ἀπὸ ἔρωτα, παρὰ
ἀπὸ τὴν κτηνώδη ἱκανοποίησιν τῆς σάρκας.

—Στὴ φιλία ποῦ προηγείται τοῦ ἔρωτος ὑπάρχει λιγὰ ἐρωσ, μὰ
στὴ φιλία ποῦ ἀκολουθεῖ τὸν ἔρωτα ὑπάρχει λιγὰ μῦθος.

—Τὸ πρῶν ἄλλοτε εἶχε πραγματικὴ σημασία, ποῦ τὴν ἔχασαν ὀλο-
τελα τῶρα. Πολιτισθῆκαμε πολὺ. Ἡ ἐπαρῆ τῶν κελίων δὲν εἶνε περὶ
παρὰ μιὰ φυσιολογικὴ πρῶξις, χωρὶς καμμίαν ἰδιαίτερην σημασία.

—Στὸν ἔρωτα δὲν ὑπάρχουν καθηγητὰ καὶ ὄσο πὸ νέος εἶνε ὁ μα-
θητῆς, τόσο πὸ ἐκκλίνοντος ἀντίπαλος εἶνε γιὰ τὸν καθηγητὴν του.

—Καὶ ἡ πὸ εὐπότες γυναῖκες, μ' ὄλη τὴν ἀνοησία καὶ τὴν κα-
κομοιρία τους, ποῦ κάποτε θὰ τὶς καταστρέψῃ, δὲν εἶνε ποτὲ κούτες
ὀλότελα.

—Τὰ προαισθητὰ εἶνε οἱ προφῆτες τῆς καρδιάς.

—Μόνον δύο πράγματα ἀγαπᾷ ὁ πόνος τὸν κόσμν: τὴς γυναῖκες καὶ τὰ
ἄνθη. Μὰ ἡ προσεχὴ μόνον ποῦ δίνει τὴν τέλει ἱκανοποίησιν.

—Στὶς ἐροημένες ποῦ ἀφίνομε, βρῖσκομε χιλιά-
δὴ ἐλαττώματα, γιὰ νὰ μὴν τὶς λιποψιάσει.

—Ἡ εὐτυχία ἀφείλεται στὰ αἰσθητὰ μᾶλλον πα-
ρὰ στὰ γεγονότα.

—Τὸ συζυγικὸ κρεβάτι εἶν' ἕνα μιστριώδες ἄ-
συλο, ἀπὸν ἔδρεψι ἕνα μιστὸν δικαστήριον. Ἐκεῖ δι-
κάζεται, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἡ ἴδια ὑπόθεσις τό-
σους αἰῶνες τῶρα.

